

Život s bílou tmou

Eliška Schwarzová

Vedoucí pedagog: Prokešová Lucie, Hantonová Helena

„Co se děje, mami?!“ Hlasy, co jsem slyšela, zněly, jako kdyby byly vzdálené. Nedosažitelné. Chtěla jsem se za nimi rozběhnout, ale moje nemocné tělo se nechtělo hnout z místa. Moji mysl opět pohltily vzpomínky. „Ne, ne, ne! Vrať se! Slyšíš sakra? Vrať se zpět!“ opakovala jsem si. S námahou jsem otevřela oči a vše se zatočilo. Když jsem konečně začala vnímat věci a lidi kolem sebe, došlo mi, že sedím na židli u jídelního stolu. Naproti mně seděl můj manžel Erik a za ruce mě držely mé dcery Hana a Ester. „Už je mi dobře,“ zašeptala jsem. Nebyla to pravda. Ruce se mi klepaly a v hlavě mi pískalo. Otravný vysoký tón, kterého se vlastní vůlí nezbavíte. Nestalo se to poprvé a určitě ani naposledy. Už před nějakou dobou jsem si uvědomila, že ty vzpomínky se jen tak neztratí. Nevím, jak se tomu mému „výpadku“ říká. Sama ho nazývám jednoduše: bílá tma. Po téhle tmě dokážu vzpomínky zavřít v hlavě za takové malinkaté dveře. Jenomže ty už nefungují tak, jak mají a jednou za čas povolí. Otevrou se dokořán a vpustí do krásného slunečného dne bílou tmou. Narodila jsem se v roce 1930 a ve dvanácti letech odjela do Terezína a později do Osvětimi. Ano slyšela jsem o lidech, kteří museli odjet vlakem do neznáma a nevraceli se, ale nikdy bych si nedokázala představit to, co se tam dělo a co jsem prožila. Kolikrát jsem se sama sebe ptala: „Proč zrovna já? Proč my? Co je s námi špatně?“ Uběhlo téměř půl století a ještě jsem nenašla jasnou odpověď. Mnoho lidí mi říkalo ať na to nemyslím. Oni to ale nezažili. Nebyli tam. Nechápu to a vy možná taky ne, ale nejde to. Bílá tma na ty malé dveře neklepe. Prostě vpadne a já už nevím o realitě. Pamatuju si na den, kdy to bylo nejhorší. Šla jsem po ulici a přemýšlela, jaké by to bylo, když bych se tam teď vrátila. Ne, to jsem neměla dělat. Ovšem uvědomila jsem si to pozdě. V podstatě až na nemocničním lůžku. Opět mě pohltila tma, ale cítila jsem se jinak. Nebyly to jen vzpomínky. Přestože jsem se snažila v mysli tomu zabránit, najednou jsem stála před vstupem do Terezína. Jak moc jsem ho nenáviděla. Strašně moc! Přiběhla jsem ke zdi a koplá do ní. Pak jsem do ní začala bušit pěstmi. Jako kdybych ji sama mohla zničit. Zbořit a rozlámat na malé kousíčky, abych ji už nikdy neviděla. Po nějaké době mi zeslábly ruce, zatočila se mi hlava a následně jsem omdlela. V nemocnici, po tom co jsem se probudila, se mě ptali, jestli si pamatuji, co se stalo. Měla jsem to ještě živě před očima, ale řekla jsem jenom konec. Hodně jsem se bála, že mě pošlou do blázince. Samozřejmě jsem si tam nějakou dobu poležela, než dokončili všechny testy. Ovšem zjistili jenom, že mám slabší srdce. Divíte se, jak tohle všechno přežívám? Mám starostlivého manžela a dvě krásné zdravé dcery. Navíc, věřte mi, tohle je maličkost oproti tomu co se dělo v Terezíně a Osvětimi. A já nehodlám ztratit zbytek života. Proto to musím přežít a proto musím být silná.